

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 17Saz/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724101169
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šmahovská
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:0724101169.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Šmahovskou, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený X. XXXX XXXX, štátna príslušnosť: C. A., bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Komárno, so sídlom Dunajské nábrežie 14, Komárno, IČO: 30 798 841, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka PZ Bratislava, so sídlom Regrútska 4, Bratislava, o správnej žalobe vo veci prepustenia zo zaistenia vykonaného na základe rozhodnutia žalovaného č. D./XXXX-XX zo dňa XX. XXXX XXXX, takto

rozhodol:

- Správny súd v Bratislave žalobu zamietla.
- Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a zhrnutie rozhodnutí o zaistení

1. Rozhodnutím z XX. XXXXXX XXXX č. D./XXXX-XX (ďalej len „rozhodnutie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov“) žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na účel výkonu administratívneho vyhostenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 24. júna 2024 a umiestnil ho do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“).

2. Žalobca bol prvotne zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov dňa 15. júla 2023 na účel výkonu administratívneho vyhostenia, kde bola stanovená dĺžka doby zaistenia do 15. septembra 2023. Dňa 14. septembra 2023 bolo vydané rozhodnutie o predĺžení zaistenia, nakoľko nebol výkon administratívneho vyhostenia realizovaný s dĺžkou doby zaistenia do 15. januára 2024. Dňa 31. októbra 2023 požiadal žalobca o udelenie azylu na území Slovenskej republiky podľa § 3 ods. 7 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“). Následne bol žalobca prezaistený rozhodnutím o zaistení z 3. novembra 2023 podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov so stanovenou dĺžkou zaistenia do 3. februára 2024. Rozhodnutím z 29. januára 2024 bolo vydané rozhodnutie o predĺžení zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, s dĺžkou doby zaistenia do 3. mája 2024.

3. Migračným úradom bola zamietnutá žiadosť o azyl žalobcu rozhodnutím číslo ČAS: MU:-PO-357-26/2023-Ž zo 14. marca 2024, pričom uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9. apríla 2024. Z dôvodu, že zanikol účel zaistenia podľa §88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, bol žalobca 24. apríla 2024 prepustený zo zaistenia z ÚPZC Medveďov, a následne bol dňa 24. apríla 2024 opätovne kontrolovaný hliadkou MJ PZ BA a znova zaistený rozhodnutím o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, na účel výkonu administratívneho vyhostenia s dĺžkou doby zaistenia do 24. júna 2024, a to z dôvodu, že žalobca má vydané právoplatné rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. D./XXXX-XX z XX. XXXX XXXX, ktoré nebolo doposiaľ vykonané.

4. Žalobca podal medzitým dňa 30. apríla 2024 správnu žalobu proti rozhodnutiu o neudelení azylu, o ktorej Správny súd v Bratislave rozhodol rozsudkom sp. zn. 14SaZ/7/2024 z 27. júna 2024, právoplatným 26. júla 2024.

5. Žalovaný v administratívnom konaní tiež nariadil obnovu konania, na základe čoho bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. D./XXXX-XX z XX. XXXX XXXX podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, lebo dospel k záveru, že predošlé rozhodnutie o administratívnom vyhostení bolo vydané na nesprávne meno (z dôvodu, že žalobca uvádzal o sebe nesprávne údaje na základe ktorých nemohol byť cez zastupiteľský úrad domovskej krajiny stotožnený).

6. V ďalšom priebehu administratívneho konania žalovaný rozhodnutím č. D./XXXX-XX z XX. XXXX XXXX predĺžil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 24. septembra 2024. Proti uvedenému rozhodnutiu nebola podaná správna žaloba.

7. Žalovaný rozhodnutia o zaistení žalobcu z XX. XXXXXX XXXX č. D./XXXX-XX a z XX. XXXX XXXX č. D./XXXX-XX založil na zisteniach, podľa ktorých bol žalobca dňa 24. apríla 2024 v čase o 13.30 hod. kontrolovaný hliadkou Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava pred ÚPZC Medveďov a keďže nepredložil žiadny doklad totožnosti oprávňujúci ho k zdržiavaniu na území Slovenskej republiky, vzniklo podozrenie, že sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene. Žalobca bol preto následne predvedený do ÚPZC Medveďov, v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. V poslednom rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia z 21. júna 2024 žalovaný zhrnul priebeh doterajšieho administratívneho konania, pričom vo vzťahu k lehote, o ktorú sa zaistenie predlžuje, uviedol, že počas doby zaistenia ÚPZC Medveďov bude zabezpečovať vystavenie náhradného cestovného dokladu, následne sa bude čakať na rozhodnutie príslušného súdu o správnej žalobe voči rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Skonštatoval, že do rozhodnutia súdu ÚPZC Medveďov nepristúpi k výkonu administratívneho vyhostenia, pričom v stanovenej dĺžke doby zaistenia správny orgán zohľadnil zákonnú 90-dňovú lehotu rozhodnutia súdu vo veci azylu.

II. Správna žaloba

8. Žalobca podal dňa 26. júla 2023 správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), domáhajúc sa jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. Žalobca vyjadril nesúhlas s rozhodnutím o predĺžení zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie.

9. Namietal, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne neodôvodnil, prečo predpokladá, že žalobca by v prípade ponechania na slobode ušiel resp. sa skrýval za účelom zmarenia výkonu administratívneho rozhodnutia. Žalobca tvrdil, že chce zostať na území Slovenskej republiky. Ďalej bol toho názoru, že dĺžka zaistenia bola stanovená len všeobecne bez dostatočného odôvodnenia použitia zaistenia ako aj bol nedostatočne odôvodnený zásah do základného práva na osobnú slobodu žalobcu. Žalobca tiež namietal, že žalovaný nepostupoval v konaní zákonným spôsobom, pretože zanedbal svoje povinnosti v zmysle Správneho poriadku a zákona o pobyte cudzincov, nevykonal dostatočne dokazovanie vo veci, ktoré by smerovalo aj k okolnostiam v prospech žalobcu najmä s ohľadom na to, či ide o zraniteľnú osobu u ktorej by predĺženie zaistenia nebolo zákonne možné a tým je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z pohľadu žalobcu, postup žalovaného v konaní sa zameral výlučne na hľadanie dôvodov na podporu zaistenia, pričom žalovaný nebol pri svojom postupe vedený zásadami správneho konania, najmä povinnosťou spoľahlivo zistiť skutkový stav, ale bol vedený svojim záujmom na predĺžení zaistenia s cieľom zabezpečiť dublinský transfer žalobcu.

III. Vyjadrenie žalovaného

10. Ku žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý po zrekapitulovaní celého administratívneho konania, ktoré predchádzalo podaniu správnej žaloby, uviedol, že námietky žalobcu považuje za nedôvodné a účel zaistenia žalobcu naďalej trvá.

11. Žalovaný v prvom rade poukázal, že tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že žalobca chce ostať na území Slovenskej republiky je v rozpore s výpoveďou žalobcu. V zápisniciach o podaní vyjadrenia žalobca uviedol, že z domovskej krajiny odišiel z dôvodu nízkeho príjmu a nechce sa tam vrátiť, že mu tam nehrozí trest smrti, resp. neľudské zaobchádzanie. Jeho cieľová krajina je Nemecko, kde by chcel poberať dávky. Preto žalovaný považoval za odôvodnené, že by sa do času rozhodnutia žalobca nezdržiaval na území Slovenskej republiky, a že existuje významné podozrenie k úteku, resp. opusteniu územia Slovenskej republiky a tým aj k zmareniu administratívneho vyhostenia. Žalobcovi bola daná možnosť, či chce požiadať o azyl na území Slovenskej republiky, čo v zápisnici odmietol.

O azyl požiadal až dňa 31. októbra 2023 ma ÚPZC v Medveďove v momente, keď začalo byť zrejmé, že existuje vysoká pravdepodobnosť úspešnej realizácie administratívneho vyhostenia. Takýto krok žalobcu vykazuje vysokú mieru podozrenia rizika úteku. Žalovaný tiež poukázal, že v rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia žalobcu skúmal možnosť uloženia miernejších opatrení a v tomto prípade bolo zrejmé, že žalobca nemá zabezpečené žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nemá dostatočné finančné prostriedky, ani si ich nevie zabezpečiť. Žalobca by stanovené podmienky pri alternatívach k zaisteniu nevedel splniť a preto nemohla mu byť uložená alternatíva voči jeho zaisteniu na výkon administratívneho vyhostenia. Žalovaný ďalej uviedol, že pri stanovení dĺžky doby zaistenia zakaždým dbal na zásadu primeranosti, zároveň i individuálnosť prípadu a z toho dôvodu nepoužil ani v jednom prípade maximálnu možnú dĺžku zaistenia, v podobe šesť mesiacov v rámci jedného rozhodnutia o zaistení, ako je uvedené podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Tým je zabezpečené, že žalovaný po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny skúma, či trvá účel zaistenia. Žalovaný k ďalšej námietke právneho zástupu žalobcu poukázal, že žalobca nespadá ani pod definíciu zraniteľnej osoby podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, lebo ako sám uviedol v zápisniciach o podaní vyjadrenia, netrpí žiadnym zdravotným postihnutím, nebol obeťou obchodovania s ľuďmi, nebol vystavený mučeniu ani akýmkoľvek formám násillia, a preto ho nemožno považovať za zraniteľnú osobu.

IV. Skutkové a právne závery správneho súdu

12. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] v konaní o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia podľa § 221 ods. 2 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, a podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. O žalobe rozhodol podľa § 228 SSP na pojednávaní uskutočnenom dňa 9. augusta 2024.

13. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnou žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

14. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajť je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

15. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajtný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespôlpracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajtný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

16. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajtný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

17. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajtný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajtný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

18. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajtný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

19. Správny súd úvodom považuje za dôležité zdôrazniť, že žalobca sa správnou žalobou podanou podľa § 221 ods. 2 SSP domáha prepustenia zo zaistenia, čo znamená, že predmetom súdneho prieskumu nie je preskúmanie zákonnosti samotného rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, ktoré je podkladom jeho zaistenia, ale posúdenie, či v prípade žalobcu nastali alebo nenastali také okolnosti, pre ktoré by jeho zaistenie prestalo naplňovať stanovený

účel, v dôsledku čoho by muselo byť nariadené jeho prepustenie zo zaistenia [v zmysle § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je potrebné skúmať trvanie jeho účelu počas celej doby zaistenia]. 20. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v jednom z posledných rozsudkov zo 4. augusta 2023 sp. zn. 2Sak/9/2023, ktorý bol zverejnený aj v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. 1/2024 pod č. 69/2023 konštatoval, že v konaní o žalobe o prepustenie zo zaistenia (podanej podľa § 221 ods. 2 SSP) správne súdy nepreskúmajú zákonnosť rozhodnutia o zaistení, resp. o predĺžení zaistenia, ale hodnotia postup polície v konaní o administratívnom vyhostení a najmä skúmajú, či dôvody zaistenia v čase rozhodovania správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia trvajú. Za tým účelom je nutné verifikovať, aké konkrétne kroky smerujúce k vyhosteniu správny orgán do rozhodnutia správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia urobil a z akého dôvodu nebolo možné vyhostenie realizovať.

21. Ak teda žalobca mienil podať správnu žalobu podľa § 221 ods. 2 SSP, ktorej by bolo možné priznať úspech, jeho námietky sa mali zamerať na tvrdenie nezákonnosti trvania zaistenia a to z dôvodu, že konanie o administratívnom vyhostení nie je vedené s náležitou starostlivosťou, aktívne a svedomito, a teda činnosti nesmerujú k jeho administratívnomu vyhosteniu, resp. nezakladajú dôvodný predpoklad, že účel zaistenia bude možné dosiahnuť, a teda že jeho držanie v zaistení nie je preto dôvodné a je tu dôvod na jeho prepustenie zo zaistenia.

22. Žalobca sa však v žalobe obmedzil práve na argumentáciu smerujúcu voči zákonnosti rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pričom aj tie námietky, ktoré v žalobe obsiahol, sú citácie zákonných ustanovení a všeobecné konštatovania o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nesprávnom právnom posúdení a jeho nevyhovujúcom odôvodnení a námietky týkajúce sa samotnej nezákonnosti trvania zaistenia absentujú.

23. Námietky smerujúce voči rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov by boli v celom rozsahu a riadne posúdené správnym súdom iba za predpokladu, že by boli obsiahnuté v správnej žalobe podanej podľa ustanovenia § 221 ods. 1 SSP. Z vlastnej činnosti správneho súdu je mu známe, že žalobca takúto správnu žalobu nepodal. Vlastnú pasivitu žalobcu ohľadom podania správnej žaloby podľa § 221 ods. 1 SSP o preskúmanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia však nemožno zvrátiť tým spôsobom, že podá správnu žalobu s námietkami nakoncipovanými voči zákonnosti rozhodnutia, avšak označenú ako žaloba podaná podľa § 221 ods. 2 SSP so žalobným petitom podľa § 221 ods. 2 SSP. Zákonodarca zámerné odlišuje typy správnych žalôb vo veci zaistenia cudzincov a hoci výsledný efekt môže byť pre žalobcu v oboch prípadoch totožný (prepustenie zo zaistenia), námietky, ktorými tak môže dosiahnuť, sa pre oba druhy žalôb podstatne líšia.

24. Hoci nebolo možné priznať žiadnej z námietok prezentovaných žalobcom v znení, ako ich naformuloval, relevanciu a posúdiť ich ako dôvodné, správny súd si je vedomý, že správnu žalobu vo veciach zaistenia má posudzovať neformálne a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, čo znamená, že môže prihliadnuť aj na iné skutkové a právne dôvody, ako na tie, ktoré boli uvedené v správnej žalobe. Neformálny prístup sa prejavuje napríklad v tom, že pri preskúmaní vecnej stránky správnej žaloby možno logicky vychádzať z toho, že žalobca s trvaním jeho zaistenia nesúhlasí, a to aj vtedy, ak by takýto záver nebol explicitne vyjadrený v žalobe, resp. by táto neobsahovala náležité odôvodnenie. Správny súd síce nie je povinný tieto dôvody vyhľadávať namiesto žalobcu, ale musí prihliadnuť na také, ktoré už vyplývajú z judikatúry. Ani na základe vlastnej činnosti však správny súd žiaden dôvod pre konštatovanie nezákonnosti resp. neexistencie trvania účelu zaistenia ku dňu rozhodovania nedetegoval.

25. Keďže v správnej žalobe absentujú akékoľvek námietky týkajúce sa nezákonnosti trvania zaistenia na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, správny súd musel vychádzať iba z úvah žalovaného vyjadrených v odôvodnení rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov resp. z jeho vyjadrenia ku správnej žalobe a administratívneho spisu, či tieto predstavujú dostatočné podklady pre konštatovanie naplnenia účelu zaistenia, resp. či prípadné trvanie nezákonnosti ďalšieho zaistenia žalobcu nemôže mať pôvod už v samotnom rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Ako vyplýva z rozhodovacej praxe kasačného súdu „Skutočnosť, že žalobcom namietané dôvody nezákonnosti ďalšieho trvania jeho zaistenia majú pôvod už v rozhodnutí o zaistení, nemôže byť ani s poukazom na formálnu právoplatnosť rozhodnutia správna žaloba zamietnutá bez posúdenia namietaných dôvodov nezákonnosti trvania zaistenia. V opačnom prípade by bola správna žaloba o prepustenie zo zaistenia podľa § 221 ods. 2 SSP iba iluzórnym prostriedkom právnej ochrany proti ďalšiemu trvaniu nezákonného pozbavenia osobnej slobody. ... Pre rozhodnutie správneho súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 SSP nie je podstatným, či sa toto zaistenie stalo neúčelným po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení alebo malo byť neúčelné už od jeho počiatku, t. j. od momentu vydania

rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či jeho účelnosť a efektívnosť je možné konštatovať v čase rozhodovania krajského súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2020, sp. zn. 10Sazk/13/2020).

26. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol prvotne zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov dňa 15. júla 2023 na účel výkonu administratívneho vyhostenia, kde bola stanovená dĺžka doby zaistenia do 15. septembra 2023. Dňa 14. septembra 2023 bolo vydané rozhodnutie o predĺžení zaistenia, nakoľko nebol výkon administratívneho vyhostenia realizovaný s dĺžkou doby zaistenia do 15. januára 2024. Dňa 31. októbra 2023 požiadal žalobca o udelenie azylu na území Slovenskej republiky podľa § 3 ods. 7 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“). Následne bol žalobca prezaistený rozhodnutím o zaistení z 3. novembra 2023 podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov so stanovenou dĺžkou zaistenia do 3. februára 2024. Rozhodnutím z 29. januára 2024 bolo vydané rozhodnutie o predĺžení zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, s dĺžkou doby zaistenia do 3. mája 2024. Migračným úradom bola zamietnutá žiadosť o azyl žalobcu rozhodnutím zo 14. marca 2024, pričom uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9. apríla 2024. Z dôvodu, že zanikol účel zaistenia podľa §88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, bol žalobca 24. apríla 2024 prepustený zo zaistenia z ÚPZC Medveďov, a následne bol dňa 24. apríla 2024 opätovne kontrolovaný hliadkou MJ PZ BA a znova zaistený rozhodnutím o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, na účel výkonu administratívneho vyhostenia s dĺžkou doby zaistenia do 24. júna 2024, a to z dôvodu, že žalobca má vydané právoplatné rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. D./XXXX-XX z XX. XXXX XXXX, ktoré nebolo doposiaľ vykonané. Žalobca podal dňa 30. apríla 2024 správnu žalobu proti rozhodnutiu o neudelení azylu, o ktorej Správny súd v Bratislave rozhodol rozsudkom sp. zn. 14SaZ/7/2024 z 27. júna 2024 (právoplatným 26. júla 2024) tak, že žalobu zamietol. Žalovaný v administratívnom konaní tiež nariadil obnovu konania, na základe čoho bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. D./XXXX-XX z XX. XXXX XXXX podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, lebo dospel k záveru, že predošlé rozhodnutie o administratívnom vyhostení bolo vydané na nesprávne meno (z dôvodu, že žalobca uvádzal o sebe nesprávne údaje na základe ktorých nemohol byť cez zastupiteľský úrad domovskej krajiny stotožnený). V ďalšom priebehu administratívneho konania žalovaný rozhodnutím č. D./XXXX-XX z XX. XXXX XXXX predĺžil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 24. septembra 2024. Proti uvedenému rozhodnutiu nebola podaná správna žaloba.

27. Je tiež dôležité podotknúť, že z administratívneho spisu mal správny súd preukázané, že žalobcovi bol dňa 15. mája 2024 C. ambasádou vydaný aj náhradný cestovný doklad E. č. XXXXXXXXXX s platnosťou do XX. XXXX XXXX. Vzhľadom však na skutočnosť, že v čase jeho platnosti prebiehalo správne súdne konanie o preskúmanie rozhodnutia v azylovej veci žalobcu, nemohlo byť administratívne vyhostenie vykonané.

28. Je preto zrejmé, že až do právoplatného skončenia správneho súdneho konania v azylovej veci žalobcu, resp. prípadného kasačného konania, nebolo možné pristúpiť k výkonu administratívneho vyhostenia, aj keď žalovaný urobil všetky kroky, ktoré boli pre jeho realizáciu nevyhnutné, vrátane získania náhradného cestovného dokladu. V čase rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia z 21. júna 2024 ešte nebolo skončené uvedené správne súdne konanie v azylovej veci žalobcu, pričom správna žaloba o prepustenie žalobcu zo zaistenia, o ktorej správny súd rozhoduje, bola podaná práve v deň, keď rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 14SaZ/7/2024 z 27. júna 2024 o zamietnutí správnej žaloby v azylovej veci žalobcu, nadobudol právoplatnosť.

29. Žalovaný preto uvedené skutočnosti dostatočne v rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia z 21. júna 2024 odôvodnil, že stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 24. septembra 2024, pričom počas doby zaistenia ÚPZC Medveďov bude zabezpečovať vystavenie náhradného cestovného dokladu a bude sa čakať na rozhodnutie príslušného súdu o správnej žalobe voči rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V stanovenej dĺžke doby zaistenia správny orgán zohľadnil aj zákonnú 90 dňovú lehotu na rozhodnutie súdu vo veci azylu.

30. Na základe uvedeného správny súd po preskúmaní administratívneho spisu a úkonov, ktoré boli urobené, resp. úkonov, ktoré žalovaný na základe rozhodnutia o predĺžení lehoty z 21. júna 2024 plánoval urobiť, konštatuje, že konanie o administratívnom vyhostení bolo vedené s náležitou starostlivosťou, aktívne a svedomito, a teda činnosti smerujúce k administratívne vyhosteniu žalobcu mohli zakladať dôvodný predpoklad, že účel zaistenia bude možné dosiahnuť (keďže žalovaný už disponoval aj náhradným cestovným dokladom vystaveným dňa 15. mája 2024 na osobu žalobcu). Zo spisu vyplýva, že k realizovaniu vyhostenia žalobcu nedošlo z titulu prebiehajúceho správneho súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v azylovej veci žalobcu, ktoré inicioval žalobca a

práve v čase podania správnej žaloby o prepustenie zo zaistenia rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 14SaZ/7/2024 z 27. júna 2024, ktorým bola správna žaloba žalobcu zamietnutá, nadobudol právoplatnosť. Možno preto uzavrieť, že pokiaľ nedošlo doposiaľ k realizovaniu vyhostenia žalobcu, nemožno to pripísať pasivite žalovaného. Preto je držanie žalobcu v zaistení dôvodné a nie je tu dôvod na jeho prepustenie zo zaistenia.

31. Správny súd si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a aj Najvyšší správny súd SR, resp. predtým Najvyšší súd SR vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie (v závislosti na povahu, dĺžku, dôsledky a spôsob zaistenia), dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, zaručeného čl. 8 Charty (a vo všeobecnej rovine aj čl. 7 ods. 1 Charty), ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

32. Krajnej povahy tohto inštitútu si bol napokon vedomý aj zákonodarca, a preto ustanovením § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov (nadväzujúcim na obdobnú úpravu v čl. 15 ods. 6 návratovej smernice) striktno obmedzil dobu, po ktorú je možné cudzinca obmedziť na slobode najviac na šesť mesiacov, respektíve ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny alebo výkonu trestu vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

33. Pokiaľ teda došlo k zaisteniu navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a následne k predĺženiu lehoty zaistenia, bolo potrebné tiež preskúmať, či doba zaistenia spolu s celkovou dobou predĺženia lehoty zaistenia nepresiahla zákonom maximálne povolenú dobu 18 mesiacov (celkový čas zaistenia 6 mesiacov plus celková doba predĺženia lehoty zaistenia 12 mesiacov) s poukazom na ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

34. Z Rozsudku Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2016, sp. zn. 1SZa/8/2016 vyplýva, že „jednotlivé doby, počas ktorých bol navrhovateľ zaistený pre jeden a ten istý dôvod právne subsumovaný pod rovnakou literou zákona sa sčítavajú a vo svojom úhrne nesmú prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.“

35. Nezákonnosť ďalšieho trvania zaistenia by teda mohla vzniknúť aj v prípade, ak by bol žalobca zaistený dlhšie, ako pripúšťajú príslušné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov. Čo sa týka maximálnej prípustnej lehoty predĺženia zaistenia cudzinca na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, správny súd konštatuje, že žalobca bol na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov prvotne zaistený na meno A. F. rozhodnutím z 15. júla 2023 na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 15. septembra. Následne mu rozhodnutím o predĺžení zaistenia bolo zaistenie predĺžené do 15. januára 2024, pričom však dňa 3. novembra 2023 bol prezaistený na účel podľa §88a ods.1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol zaistený na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov od 15. júla 2024 do 2. novembra 2023, t.j. tri mesiace a 18 dní. Následne po právoplatnom skončení azyloveho konania bol žalobca zaistený na účel § 88 ods. 1 písm. b) rozhodnutím z 24. apríla 2024, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 24. júna 2024 (t.j. o ďalšie dva mesiace), a teda žalovaný neprekročil celkový čas zaistenia šesť mesiacov. Rozhodnutím z 21. júna 2024 žalovaný rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia na účel podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, najviac do 24. septembra 2024 (t.j. na tri mesiace), a teda nepresiahol celkovú dobu predĺženia lehoty zaistenia 12 mesiacov v zmysle § 88 ods. 4 tretej vety zákona o pobyte cudzincov.

36. V danom prípade bolo predĺženie lehoty zaistenia odôvodnené zabezpečením vystavenia náhradného cestovného dokladu a zohľadnením správneho súdneho konania v azylovej veci žalobcu. Správny súd k tomu poznamenáva, že v predchádzajúcom konaní bol žalobca zaistený aj ako žiadateľ o azyl podľa § 88a ods.1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, lebo žalovaný nepovažoval jeho žiadosť o udelenie azylu za dôvodnú, ale iba ako prostriedok, ktorým by zmaril proces administratívneho vyhostenia. V rámci tohto zaistenia žalobcu ako žiadateľa o azyl boli podané tri správne žaloby vo veciach zaistenia a v dvoch prípadoch boli správne žaloby zamietnuté (rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 15SaZ/12/2023 z 30. novembra 2023 a rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 13SaZ/6/2024 z 27. marca 2024) a jedna bola odmietnutá (uznesenie Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 13SaZ 4/2024 z 5. marca 2024). Ak bolo následne o žalobcovej žiadosti o azyl právoplatne rozhodnuté Migračným úradom Ministerstva vnútra SR tak, že jej nebolo vyhovené, pričom v čase rozhodovania správneho súdu o žalobe o prepustenie zo zaistenia už bola Správnym súdom v Bratislave zamietnutá žalobcová správna žaloba v predmetnej azylovej veci, je nutné konštatovať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia žalobcu sa tento výkon predĺži

aj z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, nakoľko sa osvedčilo aj žalovaným predchádzajúce podozrenie, že žalobca podal žiadosť o udelení azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie (čo nie je možné považovať za spoluprácu žalobcu so žalovaným).

37. Záverom a vo vzťahu k prípadnému nahradeniu zaistenia v priebehu jeho trvania niektorou z alternatív upravených v § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov (povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku) správny súd poukazuje na ustanovenie § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého o uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. To však iba za predpokladu dodatočného osvedčenia podmienok pre ich uloženie, pričom žalovaný pri určovaní druhu a spôsobe uloženia alternatív zaistenia prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. V zmysle § 89 ods. 3 prvej vety citovaného zákona môže policajný útvar uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. Žalovaný sa dostatočne venoval aj vo svojom poslednom rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia otázke možného uloženia alternatív k zaisteniu žalobcu, pričom zo zápisníc o podaní vyjadrenia mal preukázané, že žalobca nemá zabezpečené žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nemá dostatočné finančné prostriedky, a ani si ich nevie zabezpečiť. Žalobca ani v správnej žalobe netrdil a ani neuviedol žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval splnenie podmienok pre uloženie alternatív k zaisteniu.

38. S ohľadom na uvedené je správny súd toho názoru, že žalovaný naplnenie účelu zaistenia riadne osvedčil logickými úvahami vychádzajúcimi z vlastných vyjadrení žalobcu, účelnosť zaistenia kontinuálne existuje a zároveň nebolo zistené, že by ku dňu rozhodovania správneho súdu odpadla. Žalobca v správnej žalobe neprispel žiadnymi námietkami, ktoré by založili aspoň pochybnosť súdu o tom, že konanie o administratívnom vyhostení žalobcu nebolo vedené s náležitou starostlivosťou, aktívne a svedomito a že neexistuje dôvodný predpoklad, že účel zaistenia nebude možné dosiahnuť. Na základe vyššie uvedeného správny súd podľa § 229 SSP správnu žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol.

39. O trovách konania správny súd rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) ich náhradu nepriznal z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému podľa § 168 SSP nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a o náhradu trov konania ani nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote siedmich dní od jeho doručenia oprávnenému subjektu, a to na Správnom súde v Bratislave (§ 443 ods. 2 SSP).

Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenia [§ 446 ods. 2 písm. d) SSP].

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti vo veciach zaistenia nemusí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 2 písm. b) SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa nemusia byť spísané advokátom.